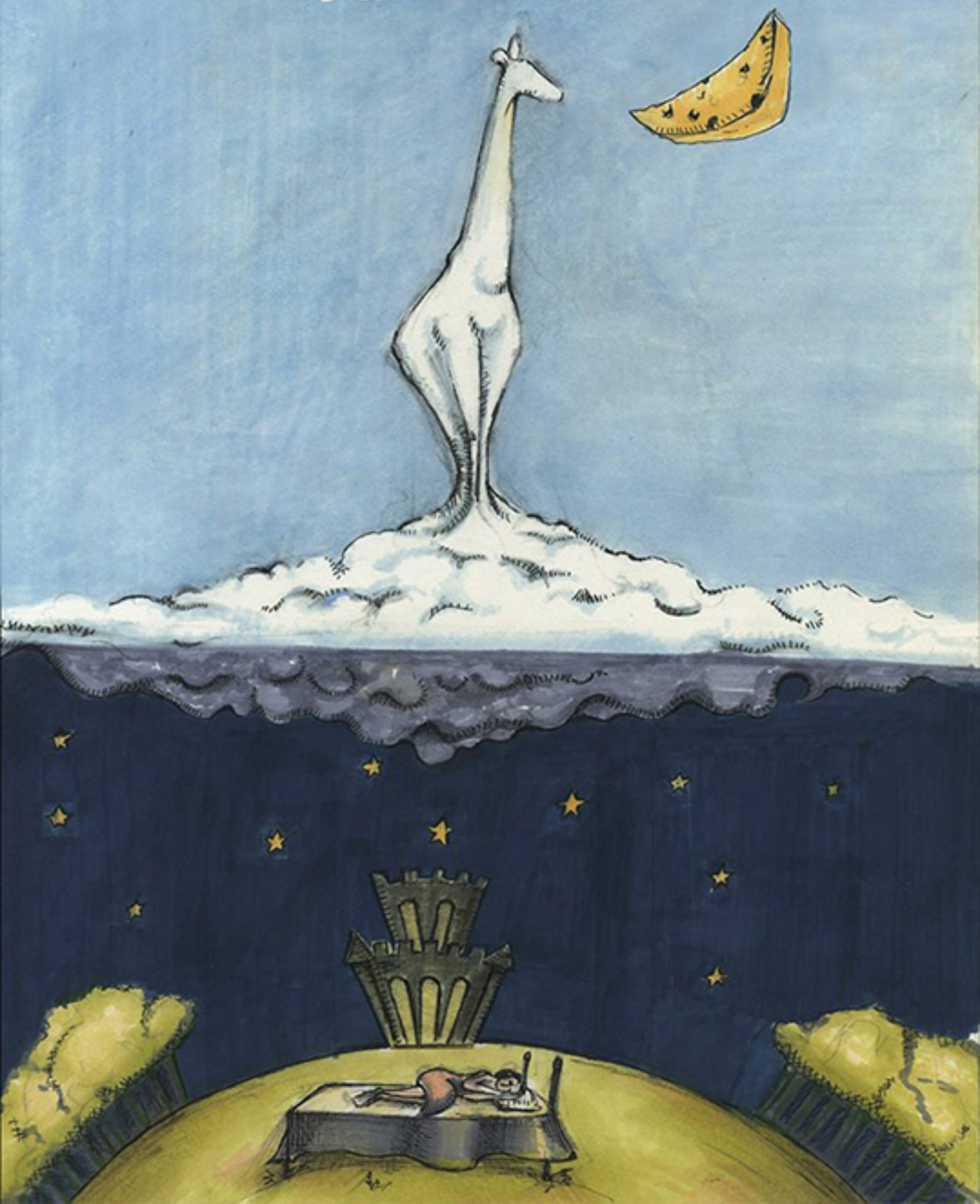

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin.

YÜKLER

Giriş: Lokomotif

Öykü: Zürafanız Yanıyor Ama Söndürürseniz Uyuyamam.....*Onur Selamet*.....3

Çizgi Öykü:.....*Emre Öksüz*.....7

Şiir: Annesinin İçine Doğmuş Bir Arkadaşımdır Munganya.....*Can Karatek*.....9

Öykü: Pazar Alışverişleri ve çArşı Cenazesi.....*Onur Altan*.....13

Şiir: Analog.....*A. Orçun Can*.....14

Öykü: Çapulcu Sandalları ve Kalp Ağacı.....*Özgürcan Uzunyaşa*.....15

İki Aylık Edebiyat Fanzini:

Sayı: 2

Ağustos-Eylül

Kapak Resmi:

Onur Sekmen

Dizgi:

Dilara Özden

İç Çizimler:

Emre Öksüz

Fiyat:

Üç Lira

Makinistler:

Özgürcan Uzunyaşa

Emre Öksüz

Can Karatek

Onur Selamet

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

www.marsandizfanzin.com

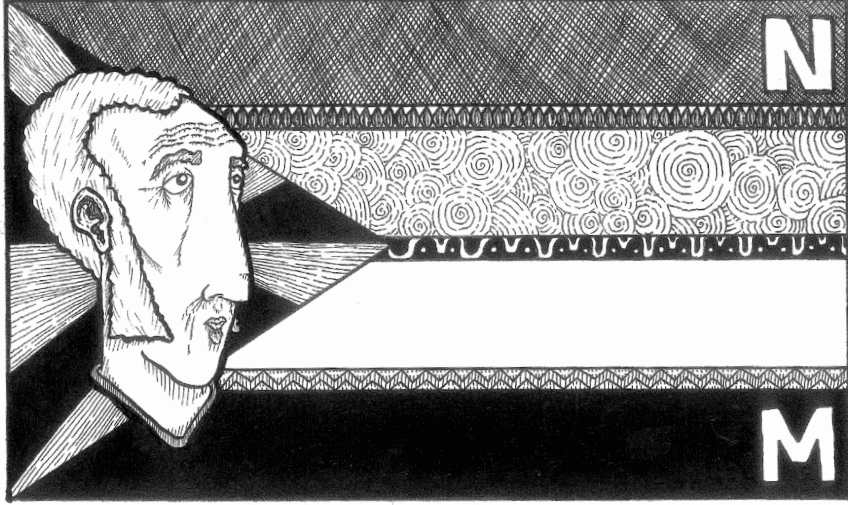

Marşandiz: *Fr. marchandise*

1. Yük treni.

2. Çufçuf dansı!

Lokomotif

Tüm yaratılmışlar anlamsızdır.

Yaratılmışlık sürekli sahnelenmesi gereken bir oyundur. Her yaratılmış yaratana ihyâ etmek amacını taşır ve diğer yaratıcılara karşı sergilenir. Hiçbir şey hakettiği kadar değerli değildir. Yüklenen anlamlar ve oluşan bütünlerle birlikte toptan yok olunmak gereklidir. Yok olmaya bir sayı daha yaklaşırken, sahnelenen oyunlara bir yenisini daha ekliyoruz: Nusret Mungan!

Nusret Mungan, dünyamızın seçilmiş zorba kazananlarının aksidir. Munganya'mızın seçilmiş kaybedenidir. Nusret Mungan içine dönüktür. Yaşanmışlıkları vardır anlatılacak. Bilinmeyenleri vardır göklerde bulutlarla yaratılacak.

Nusret Mungan yanan bir zürafanın kabul edemediğiniz kalabalık ormanlardaki yansımasıdır. Daha yukarılara erişmeye çalışan, çalıştıkça boynu uzayan boynu uzadıkça diğerlerinden daha da parlayan bir varlıktır. Birleşir ve birleştikçe uzar, büyür. Yaratılmışlığın tüm etkilerini üzerinde taşır. Kendini belli eder ve oyun oynar. Yükselmek için bulduğu tüm ufakları ezmek zorunda değildir. Bu zorbalık dünyasında Nusret Mungan kendi ülkesini kurmuş bir imâdir.

Yaşıyoruz.

Hissedeceğiz. O ülkede yaşamamak da, gitmeye çalıştığımız yolları tıkayıp görmeye çalıştığımız anahtar deliklerini sakızlarla doldursalar ve duy-

maya çalıştığımız çılgınlıklarını sirenlerle bastırsalar da hissedeceğiz. Bu sayıda, burada Munganya var olacak. Hayallerimizin ülkesine yıllardır aradığımız kaybetmişliklerimizin vücutlaştığı bir dede kral olacak. Torunlarına tahtalardan kılıçlar, ölümsüzlüklerden şiirler, nehirlerden kitap ayrıçları, gün batımlarından şakalar, zürafalardan gece lambaları, tirenlerden varolmayan umuda yolculuklar yapacak.

Güneş desteğini esirgemeyecek. Ezilmişlikle boyları kısa kalmışlar gökyüzüne pamuklarını inşa edecek. Yeryüzü hayallerimizin bin odacığundan, on bin yapraklı, yüz bin çitleyen ağaç yollayacak. Düşmanlarımızın içi içini çitleyecek de pijamalar doludurulmadan tepelerde istiflenecek.

O günler gelecek. Munganya dimdik ayakta duracak. Nusret Mungan geçecek. Efil Mungan geçecek. Soytarılar ve seyisler geçecek. Biz kaybedenliği seçtikçe, üç beş kişi olmayı kabullendikçe, ezilmemizi aşağılanma görmeyip, "Biz de böylece uzarız işte, bir gün gelir zürafa oluruz göklere varıp yıldızlar inşa ederiz," diye düşündükçe Munganya dimdik ayakta duracak.

İşte böylece sona bir sayı daha yaklaşyoruz.

Son ne zaman bilmesek de, başlangıçları hep gözlerimiz dolarak anıyoruz. Mücadeleye devam edileceğini biliyoruz.

Çünkü biz tüm çizgi filmlerin ilk bölümlerini hatırlıyoruz!

ZÜRAFANIZ YANIYOR AMA SÖNDÜRÜRSENİZ UYUYAMAM

"Geceyi yapan biri var sanki."
Ferit Edgü - "Karanlıkta"

1.

"DİKKAT! YANICI MADDE! ZÜRAFALAR! ATEŞLE! YAKLAŞMA!" diyordu tabela, çitlerin hemen önündeydi. Arkasında dört zürafa piknik yapmaktaydı. Dünya umurlarında değil gibiydi. Çitler umurlarında değil gibiydi. Otlar vardı, serin bir rüzgâr ve daha fazla ot...

Serin bir ip boyunlarına geçtiğinde de durumu fazla ciddiye almadılar. Her gece ateş böcekleri gibi ışık saçmaktaydılar. Ateş böceklerinin mecazını gerçek kılarak tutuştuklarında hakikaten de yanıyorlardı. Fakat can vermek bir yana, ısrarla ve şevkle alazlanıyor ve geceyi aydınlatıyorlardı. Tarihin en büyük gece lambalarıydılar. Nusret Mungan'ın, torunu için gözünü bile kırpmadan getirttiği çok özel varlıklar...

Efil Mungan karanlıktan korkuyordu. Gece lambaları yetersizdi ve geceyi gündüze çeviren zürafalar olmadan, Efil'in uyuması mümkün değildi. Küçük kız altı yıldır böyle uyuyordu. Ve Nusret Mungan yaşına bakmadan bu durumun sürmesini sağlamak için ülkesinin bütçesini hiçe saymaya devam ediyordu.

Serin iplerse zürafaları, alanlarının dışına

çekiştirmeye devam ediyordu. Gün batmaktaydı. Geceyi gece yapan, avuç avuç siyah atmaya başlamıştı göğün tepesinden. Gök kubbe kararıyordu. Çekirdek Orman'dan çitleme sesleri yükselmeye başlamıştı bile.

Efil'in uyku saati yaklaşmıştı.

2.

"Zürafalar," diyor, sesi titrek, "götürmüşler!"

Giderler tabii, diye düşünüyor. Adam soytarı. Her gece cayır cayır yakıyorsunuz hayvanları. Nasıl gittimesinler? Soytarı seyise dönüyor, "Nusret Mungan'ın bundan haberi var mı?" Ve bana bunu neden söylüyorsunuz...

"Yok!" Seyis bir müddet bekliyor. Genç bir adam kendileri. Kalabalık olmayan bir ülkenin, kalabalık olmayan bir ahırına bakmakla görevli. Yükte ağır, pahada da ağır bir ahır bu. Ağır ahır. Ahır ağır. Yinelemeler adamın iç yankısı. İç yangını. Anlamsızlık diz boyu. Koskoca zürafaları nasıl gözünden kaçırır?

"Çalmış olmasınlar..." diye ekliyor dayanamayıp.

Soytarı düşünüyor. "Çalmış olmasınlar, lütfen," diyor. Ama koca koca zürafaların tek başlarına çitleri aşıp da ortadan kaybolmalarına aklı pek ermiyor. İsyan edecek hayvan değil. Kaldı ki yanmaktan hoşlandıklarına bile inanılabilir.

"Kim olabilir? Nereye götürebilirler?" Seyis davanın peşini bırakmayacak. Anlaşılan niyeti bu işi fazla büyütmeden çözmek. Ama aklı yetmiyor. Ve cesareti.

"Bu diyarda zürafaları gizleyebilecekleri tek bir yer var: Çekirdek Orman! İnsan eti çitleyenlerin dünyası."

İnsan eti çitleme meselesi kötü bir söylenceden fazlası değildi belki, ancak soytarı tam burada, bu zamanda bunu belirtmekten neşe duymuştu. Seyisin iyice korkması onun hoşuna gidiyordu.

"Ama kim..." diye sızlanmaya devam etti.

"Kim olacak!" Nusret Mungan odaya girmişti. Tüm öfkesiyle seyis ve soytarının karşısına dikilerek, "Tigirler!" diye bağırıyordu.

Soytarı gözlerini kısmıştı. "Tigirler? Şu kaplan kılıklı yabaniler mi?"

Nusret Mungan ocağın altını kısan soytarisına, "Evet, onlar! Kış yaklaşıyor ve sözlerim, boyun eğmeyecekleri kadar uzaklarından geçiyor. Ormanın iyice içlerine çekilmişlerdi, son vergiyi ödemediklerinde; niyetlerini anlamıştım. Hata ben de ki yeterince büyük düşünemedim. Böyle bir riske girmelerini beklemedim!"

Seyis, "Öyleyse ordumuzla ormanın derinliklerine girer ve onlardan zürafalarımızı geri alırız!" Sessizlik. *Pot kırılıyor...*

"Bizim ordumuz yok ki?" *Pot başarıyla kırıldı.*

Nusret Mungan, iç çekerek, "Soytarı haklı. Ordumuz yok. Sanırım koca sarayda sekiz on kişi, koca ülkede yirmi otuz kişi anca varız ya da yokuz. Kabul etmek gerekir ki yok olmak konusunda büyük ustalarız. Zürafalarımızı geri almalıyız. Çünkü biliyorsunuz, Efil..."

"Efil zürafasız uyuyamaz!"

"Hava karardı, bu gece kızı uyku yok mu?"

"Yok. Onu da yanımıza alacağız."

Torununa karşı her daim sürdürdüğü koruyucu tavra ters düşen bu davranış seyis ve soytarıyı şaşırtsa da bir yorumda bulunmadılar.

Çitlenme ihtimalleri kafalarını kurcalıyordu.

3.

"Çit!"

"Çit çit!"

"Çit!"

"Gerçekten de... çitliyorlar mı dede?"

"Soytarı çekirdek çitliyor." Bakışlar komutu verdi: *Çitleme!*

Soytarı elini şapkasının ponponlarından -ki dört taneydiler ve her biri farklı taraflara bakıyordu- çekip ciddi bir hale büründü. Seyis zaten ciddiydi, hayatını gözünün önünden geçiriyordu. Sanki hayatı gözlerinin önüne gelmek istemiyormuş gibi hissediyordu, göz hudutlarının kenarlarındaki küçük seyisler hayatını halatlarla çeke çeke gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Zorlandığı şakaklarının gümbürtüsünden belliydi. Eli kemerindeki kırıbacına gitti. Onu sevgiyle okşadı.

"Çit!" Ciddiyet sona ermişti.

Nusret Mungan iç geçirdi. Elinde sopasıyla hakiki bir dedeydi. Zürafalarını geri almaya gidiyordu. Soluk alışverişleri çekirdek ağaçlarını titretiyordu. Heybetinden değil yanlış anlamayın. Sadece çok fazla sigara içmişti: Tadiyaman-Füba. Çekirdekler rahatsız oluyordu.

Efil'se halinden memnundu. Uykusuz bir gece onun için yeni bir macera demekti ve bunu sonuna kadar yaşamak istiyordu. Zürafaları bulamazlarsa nasıl uyuyacağını düşünmek bile istemiyordu. Uyku önemliydi. Rüyaları önemliydi. Gece bastırıyordu ve gökteki ulu peynir, ağaçların arasından yollarını aydınlatmaya çabalıyordu.

Çekirdek Orman büyüktü. Çekirdek ağaçları, ormanın derinlerine gittikçe uzayıp sıklaşıyordu. Tigirlere elbette olabildiğince kuytu ve karanlık noktalarda varlık buluyordu. Fakat zürafaları bu sık ağaçların arasından nasıl geçirmişlerdi ve geçirseler bile nereye götürmüşlerdi?

Cevap yerine bir *çit* sesi duyuldu. Soytarı masumdu, Mungan biliyordu.

* * *

Bu ormanın henüz küçücük bir kuru olduğu günleri hatırlıyordu. Şimdilerde hafızası pek de kuvvetli değildi. Ama o günleri iyi biliyordu. Yazmıştı bunları. Yazmak ölümsüzleştirmektir. Yazmak, yaşadığını ispat etmektir.

Ormanın küçüğüne kuru mu denirdi? Korumalar büyüyünce devasa ormanlara mı dönerdi? Bize, fidanlar ağaca, ağaçlar ormana, diye öğretilmişlerdi. Öyleyse bu sayfayı çitliyoruz. Sayfaları çitleyenler iyi bilirler ki bir öyküde bir çekirdek görülüyorsa öykünün bir yerinde o çekirdek mutlaka çitlenir!

Çekirdek Ormanı'nda olduğumuzu göz önüne alırsanız... Ne kadar çok çitleyen...

“ÇİT!”
“ÇİT ÇİT ÇİT!”
“Dede...”
“Sus.”

Efil sustu. Etraf kabuk ve gümbürtüyle doldu. Sonra birileri Nelson Muntz'in üstüne kaykayla basmış ve o da yaprak yığınının mutsuzca fırlamış gibi oldu. Mungan elindeki sopayı yere vurarak üstündeki kabukları döktü. Diğerlerinin, özellikle de Efil'in epey bir silkelenmesi gerekti.

Kabuklar toprağa indiğinde karşılaştıkları manzara sıra dışıydı.

Az önce bir zürafa çitlenmişti.

* * *

Soytarı (neyin?) kabukları üzerlerine atlamalarını kaba bulmuştu. Yakışsız bir şaka yapmaya davranırken Efil'in kafasındaki şeyi fark etti ve gülmeye başladı. *Şeyi...*

Şey...

Bir zürafa kafatası! İyice sıyrılmış, tek bir et parçası bile bırakılmamıştı. Efil yeni kafasıyla şaşkınlıkla etrafına bakılmaktaydı. Seyis onu bu dertten kurtarıken Nusret Mungan önündeki zürafa iskeletinden gözlerini alamıyordu. (Mungan) Gerçekten öfkeli görünüyordu. Sanki, sanki beklediği bir şey gerçekleşmişti. Her şey tamamdı. Tigirlerin zürafaları kaçırması, torununu böyle bir maceraya ortak etmesi, Çekirdek Orman'ın içlerine kadar girmeleri hep tamamdı da, bu iskelet... Bu iskelet hiç de yakışmamıştı manzaraya!

Gözleri doldu. Zürafanın başsız iskeletine yaklaşırken onun kimliğini teşhis etmeye çalıştı. Başaramadı. İyice öfkelenildi. Kesik kesik soluyarak ormanın derinlerine döndü: “Bu... yanlış... Bu çok... yanlış...”

“Yürüyün,” dedi. Emri, atını kaybeden bir kovboyun filleri istismar ederek onları çapraz yerine “L” gitmeye zorlaması kadar dehşet vericiydi. Çitlenmiş zürafa iskeletinin üzerinden atlayıp yürümeye devam ederlerken yol arkadaşları işte bu dehşete ortak oluyordu.

Zürafa (iskeleti) iyice gerilerinde kaldığında Çekirdek Orman'ın çekmecelerinden biri ağır ağır açıldı. Sonra diğerleri. Bu kez hızlı.

* * *

Nusret Mungan çekmecelerden çıkan Tigirleri izlerken Efil dedesinin pantolonunu çekiştirmektedir. Soytarı ve seyis birer adım arkada tepkisizce

durmaktaydılar.

Tigirler neredeyse çıplaktılar. Başlarından aşağıya kaplan kürkleri sarkmaktaydı ve bu kürk bellerine doğru ön taraflarına uzanıyordu Kaplanın ağız ve özellikle dişleri, kukuletalarının bir parçasıydı. Elllerinde Mungan'inkini andıran büyük sopalar vardı. Grubun lideri olduğu anlaşılan Tigir, bir adım öne çıktı.

“Kızı da getirmişsin.”

Mungan dişlerini sıkıyor, konuşmayı reddediyordu.

“Zürafayı kurban ettiğimiz için mi kızdın yoksa?”

Mungan alay edilmekten hoşlanmazdı, üslubu sevmeydi.

“Diğerlerinin durumu iyi, merak etme. Sadece kışa hazırlanıyoruz. Geçen kış soğuktan çok canımız yandı. Ayrıca verdiğimiz kurbanlar o kadar yetersizdi ki, çekirdeklerin tuzu bir türlü kıvamında olmuyordu. Bizi de anlamalısın.”

Hava iyice kararmıştı. Çekirdek ağaçlarının kabuklarından yansıyan ay ışığı azalıyordu. Çok uzaklardan yeni yeni yükselen alevlerin çıtırtısı duyulmaktaydı. İleride bir açıklık vardı ve Tigirler küçük bir şenlik yapmaktaydı. Açıklığa giden yol bir koridoru andırıyordu. Ağaçlar sanki sürünerek kenara çekilmiş ve zürafalara geçmeleri için müsaade etmişlerdi. Açıklıkla aralarında yüzlerce ağaç -ki tehlike arz ettikleri artık belli olmaya başlamıştı- ve ağaçların ~~kavuklarından~~ çekmecelerinden çıkmakta olan onlarca eli sopalı Tigir vardı. Efil dedesinin pantolonunu çeke çeke onu iyice belden aşağıya indirmişti.

Nusret Mungan, kızın elini pantolonundan çekti. Belini topladı. Gözünün ucu ile soytarı ve seyise baktı. Ardından sopasını sert bir şekilde yere vurdu. Toprak yarılmadı ve Tigirler bu yarıktan aşağıya, dünyanın kalbine doğru düşmeye başlamadı. Mungan'ın bile mucizeleri sınırlıydı. Sopa keskin bir kılıca dönüştü. Hemen arkasında bir kırbaç şakladı, (kırbacın) boyu üç metreye yaklaşıyordu ve sonrasında bir şapka havalandı. Ponponlar döndü, döndü, döndü... Yere düştüğünde küçük bir (alevli) top makinesine dönüştü. Soytarı makinenin arkasına siper alıp eski ponpon uçlarından birisini namluya sürmeye başlamıştı bile. Seyis aradaki mesafeden memnundu. Korkaklığını, düşmanıya arasına dörder beşer metreler koyarak bastırıyordu. Kırbaç iyice uzamış ve ucu çatallanmıştı. Mungan Efil'i tuttuğu gibi çalılıkların arasına fırlattı ve gözleriyle, “*Orada kall!*” dedi. Nusret Mungan gözleriyle konuşmayı çok severdi.

Tigirler böyle bir silahlanma bekliyorlardı. Onlar da sopalarına sıkıca sarıldı (hayır, onlarınki kılıca dönmedi) ve sonraki an, çekmeceler havada uçtu.

Bir ağaç eğildi ve bir kırıbaçın ucunu çitledi. Bir çekmece uçtu ve bir alev kütlesine kafa attı. Bir kılıç savruldu ve bir postu en olmadık yerinden deldi. Bu eylemlerin yeri ve sırası ve hedef noktası değişti ve birler çok'a döndü. Fakat en sonunda bir çığlık havada patladı ve bir kulağın zarını yırtıverdi.

İşte o zaman, *çoğullar* azaldı ve bitti. Eylem yerini hiçliğe bıraktı ve buna *eylemsizlik* denmedi. Bir ağaç Efil'in sol kolunu *çitlemişti*.

Siz bu çitlenmekten ne anlıyorsunuz? Benim kafamda bir koldan çekilen deri ve et, ardından da geriye kalan *bembeyaz*, kusursuz bir kemik yığını canlanıyor. Omuzdan sarkan ve sallanan kemikler.

Nusret Mungan çığlığı görüyor. Duymuyor hayır. Görüyor. Havada uçuşan çirkin notalar halindeki bu çığlığı somutça görebiliyor. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi. Alandaki son Tıgır'ın da sopasını kırıp torununa dönüyor. Yerler postlarla kaplı, yerler dev ve kanlı bir postmodern halı yığını. Ağaçlar sessiz. İleri gitmiş olabileceklerinin farkında.

Mungan'ın kılıcı yerini sopaya bırakıp sahibinin çökmüş omuzlarına destek oluyor. Herkes soluk soluğa. Efil ağlamıyor. Efil büyümüş mü, neden ağlamıyor? Arada bir *kolundan geriye kalanlara* dehşetle göz atıp önüne dönüyor. Başını kaldırıp dedesine bir baksa belki de cidden ağlamaya başlayacak ama başını kaldırmıyor işte.

"Çekiliyoruz," diyor Mungan. "Eve dönüyoruz." Uzaklardan yanan zürafaların alevi ve Tıgırların

neşesi duyulabiliyor. Bu sahnenin fon müziği bu değil. Ama duyuluyor.

4.

Nusret Mungan, torununun ömrü boyunca yanan zürafalar eşliğinde uyumasını istemiyordu. Bir anlaşma yapmak istemişti. Zürafalar karşılığında torununa, onu büyütecek bir macera... Fakat şartlara uyulmamıştı. İhanet! Zürafalar zarar görmemeliydi. Hele torunu? Onun saçının bir teline bile zarar gelirse, demişti. Cümlesini tamamlamamıştı. Ama şimdi tamamlıyordu. Şimdi, güç sahibi bir ihtiyarın ağzında canavar dönüşebilecek o eksik cümleyi, büyük bir nefretle tamamlayabiliyordu.

"Bana bir masal anlatır mısın dede?"

Efil konuştuğunda Nusret Mungan, torununun yatağının başında işte bu intikam düşlerini kurmaktaydı. Yüzü yumuşadı. Küçük kızın sol omzunu sarmışlardı. Yaranın mikrop kapma riski yok gibiydi. Çok temiz bir çitlenmeydi bu. Çekirdek ağacından mikrop kaparmıydı insan?

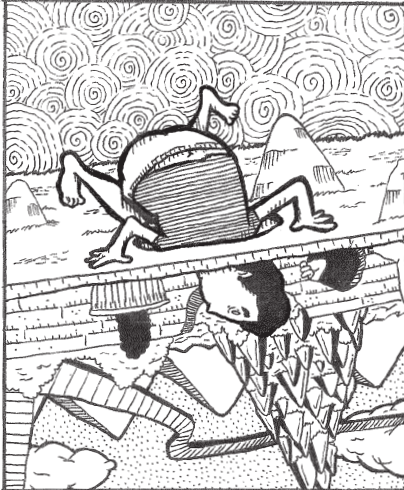
"Anlatırım, sevgili kızım, anlatırım."

Ve anlattı da.

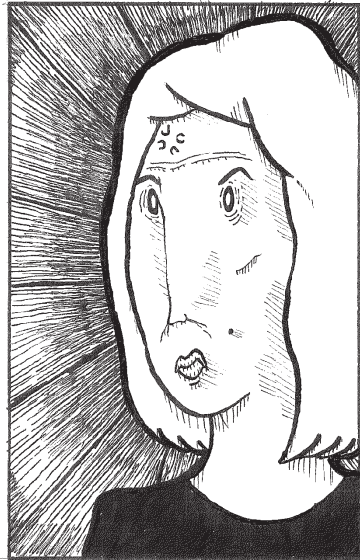
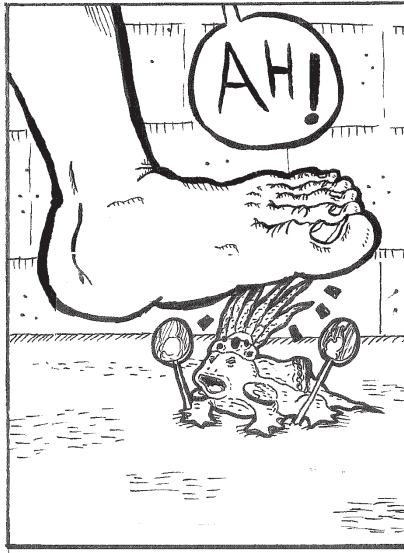
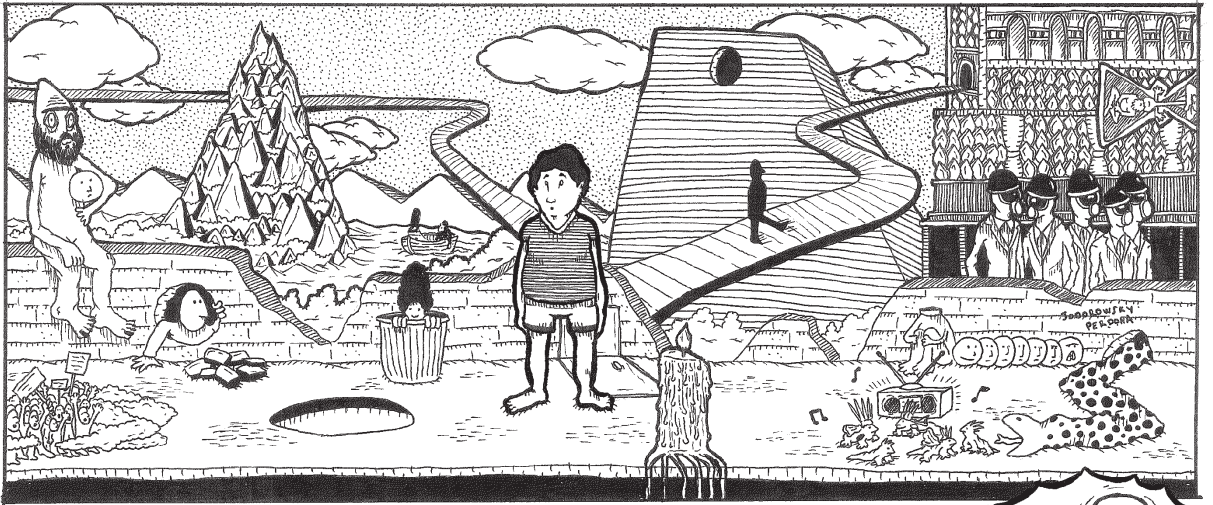
Efil altı yıl sonra ilk defa zürafa ışıyla aydınlanmayan bir gecede uyudu. Onu büyüten maceranın kâbuslarından, ateşten ve çekirdeklerden çok uzakta. Ertesi gün, Nusret Mungan, Çekirdek Orman'ı kül edecek emri verecekti.

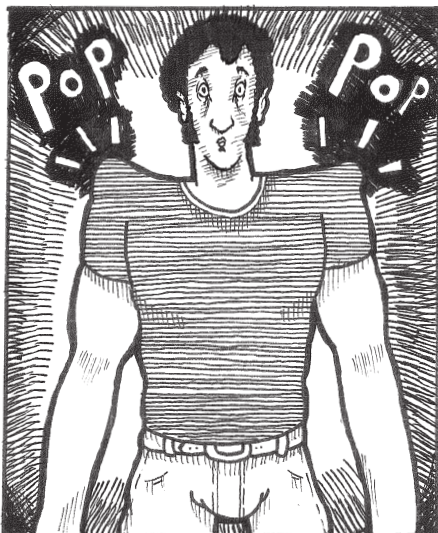
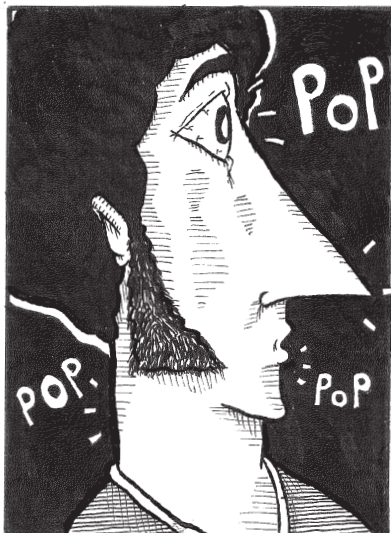
“Bana bir masal anlatır mısın dede ?”

1

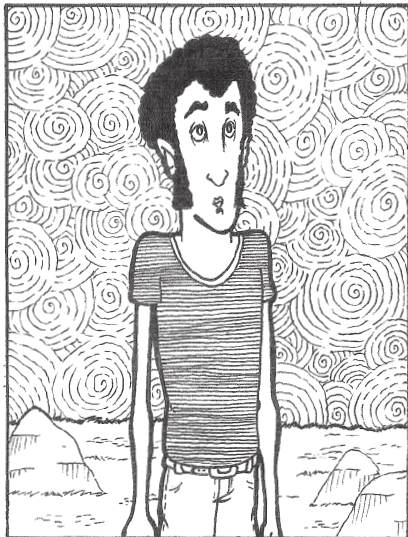

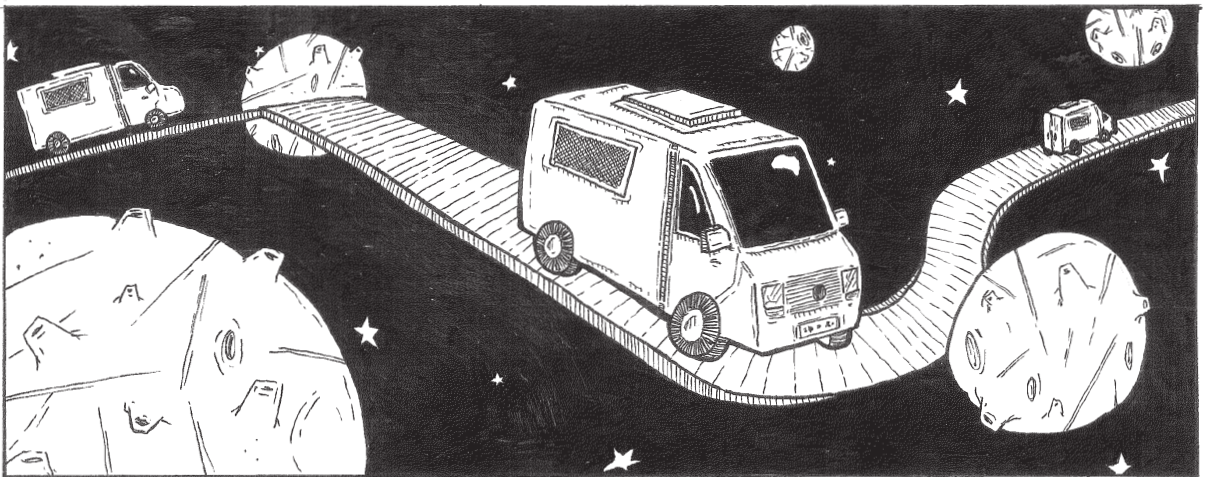
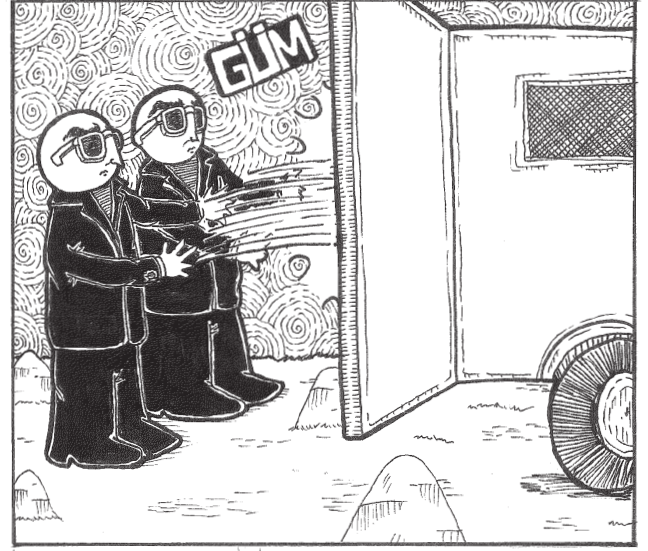
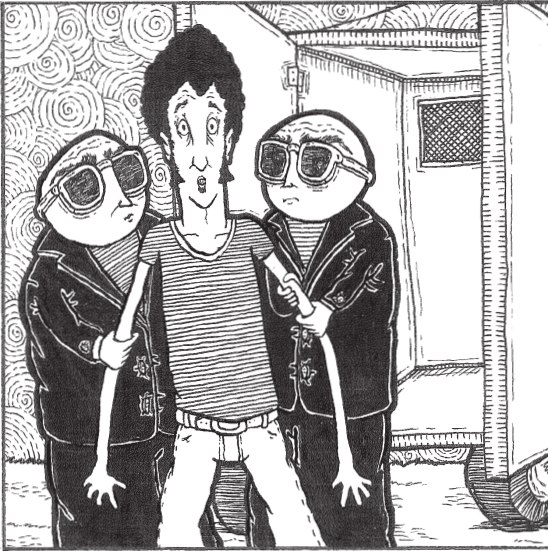
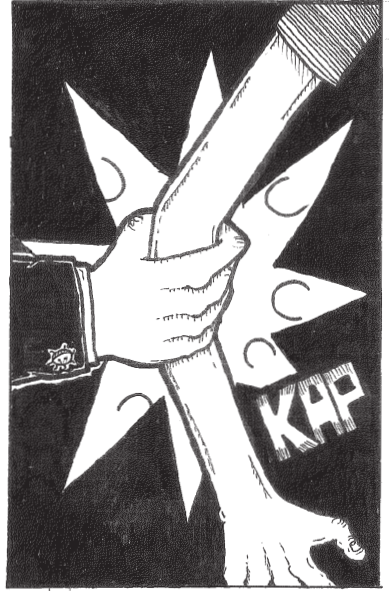
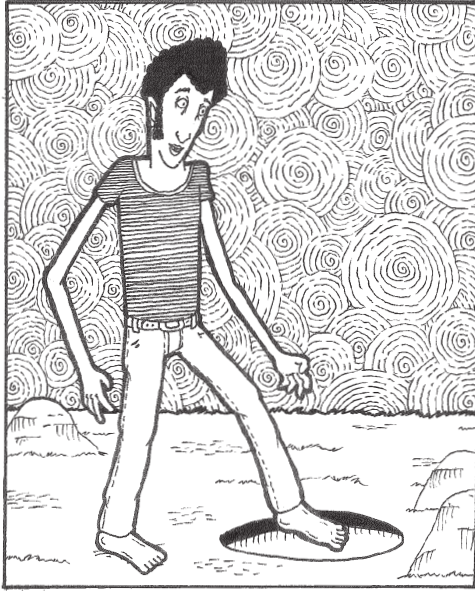
Emre Öksüz

2

ANNESİNİN İÇİNE DOĞMUŞ BİR ARKADAŞIMDIR MUNGANYA

susturulmuş kulvarda bağıran dedemiz koşacak mı?

beraber büyüdüğüm çocuklar yetimhanesinde sekiz yıl buldum kendime
pijamalı seyis gaipten uykularda eğitti beni ve nusret'i.

saydammış boy boy ilahlar
duvarlardan geçinip giderlermiş.
sapanları kuşlar yaparmış
tercih meselesiymiş vurulmak.
şakalar varmış günbatımı dağlarına:
şakalar varmış günbatımı dağlarında.
uz gidenler patikasında bir şarkıya rastlarsak
elbet bize yol sorarmış
ve pijamalı seyis derdi ki:
günler çuvala girdiğinde
yıllar ülke kurarlarmış.

vakit doldu!
son bir çağ provasını alıyoruz ve başlıyoruz nusret mungan.
yıldızları say: *bir Kİ üç dört!*
YILDIZLAR Kİ: amma çoklar
BİR Kİ:
üç dört hem de beş altı üstelik yedi sekiz hatta dokuz on on bir!
terk bir akıl oyunudur, trenlere binmeliyiz
ülke bizim işimizdir, terk-i diyar raylarını bi kere kafadan sermeliyiz.
sansasyonel ve heybetli
harikulade ve olağanüstü
muazzam ve görkemli
dünya dışı ve devasa bir tren,
efsanevi bir tren ki:
kendi ülkemizi şarkılara sunabilsin
taka tak kana kan
taka tak kana kan savaşlarda,
doğa olayları gibi patlak versin.
yalnızlaşalım yolların genzinde
düşümlenelim kardeş sever gibi nusret mungan.
ulaşamadığımız yıllar gibi bulalım kendimizi -
devirip devam edebilmeyi *taka tak kana kan* -
taka taka kana kan

topları at voleybol oynasın kızlar
orman dinle müziğimiz olsun:
köpükler çıktı onları da alalım: ben onlardan hasret yapıyorum çocukluğumuzu çekeriz.
hiç hunimiz olmazsa yerlere saçarız kaynaklarımızı ve delilerimiz dökülür sokaklara: listemizde huni.
sifon ipleriyle kendilerini asan sulardan istiyorum:
bize katılsınlar da, ister GOOOL olsunlar ister deniz.
artık hiç ilgi istemiyorum, çekirdek ormanlarından yükselen iç seslerimizden kurtuluyoruz
maymunlarımız tüm çekirdek ormanını çitlerse diye düşünmüştüm çiğdemleri?
sevgili boynuyla zürafa boynu kıyaslanmaz bol bol zürafa alalım gitsin
torunumuz var mı masal anlatalım?
nehrimiz var mı kitap ayracı?
maske? gözlük? solüsyon?
pijamalı seyisi uyandırıyorum bizimle geliyor olsa gerek?

*saydamdır boy boy ilahlar
duvarlardan geçinip giderler*

*sapanları kuşlar yapar
tercih meselesidir vurulmak*

*şakalar vardı günbatımı dağlarına
şakalar vardır günbatımı dağlarında*

*uz gidenler patikasında bir şarkıya rastlarsak
elbet bize yol sorar*

*günler çuvala girdiğinde
yıllar ülke kurarlar*

nusret seni kral yapalım sana bir taç ve sana bir göbek bulacağım bizzat kendim.
nusret beni tarih öncesi bir hayal yapalım tarih de böylece yazılsın, ülkemiz arada kaynar elbet.

Pazar Alışverişleri ve çArşı Cenazesi

"En sevdiğim güzellik önceden tasarlanmayandır."

Onur Caymaz, "Hikâyenin Hikâyesi ve Hevesi"

1.

Gün Gün. Adının böyle olması gerektiğini küpelemişti kulağıma. Gün gün. Adının böyle olması gerektiğini böyle bir günde küpelemişti kulağıma. Ne annesi ne de babası okuma yazma biliyormuş. Soyadı Kanunu kapı çalınca, okuma yazma bilenlerden biri babasının eline "GÜN" yazılı kâğıt sıkıştırmış. Şimdi toprak olmuş baba, su testisini "G"nin üstüne yerleştirir yerleştirmez orada bir NOKTA büyümüş!

"Babacığım," diye yaklaşan görevli memurun söylediği sözleri baba kulağı işitmiyor. Sağır. Gözünün perdesinde ülkenin ilk yılları. Sol elinde, avuç sinirlerini kaşıyan sarıya dönmüş "GÜN" işlenmiş süprüntü.

"GÜN'ünümüzden G'yi aldılar ÜN'ünümüz kaldı!" diye uğuldardı. Yatakalı Canavarları'ndan daha EVhamlıydı. Anne eli değmiş gibi...

Çektiğim fotoğrafların yüzeyinde görünmezdi. Şemsiye taşırdı. Yağmurlu günlerde yürüdüğü yollarda NOKTAlar oluşurdu. Babası adını "Reis" koymak istemişse de, adamcağız okuma yazma bilmediğinden takvimden bir parça koparmış. Oysa onun milimetrelere altında, okumuş birine yazdırdığı "Reis" yazılmış not duruyormuş. Kader dursa da kusurlar ona şekil

veriyor. Baba oğluna nâm vermek ve kimlik çıkartmak için gittiği yerden "ÜN ÜN" yazan defterle fırlamış. GÜN'deki G güneş yüzünden sararmış, gözüküyor. Gelecekte çocuğa her seslenilişte istemsiz olarak bir arabanın gelişi gözlenmiş.

"ÜÜÜÜN ÜÜÜÜÜÜÜN!"

"Araba geliyor kaçılın oradan ÇOCUKLAR!"

"Ün Ün'ün annesi sesleniyor ANNE!"

Vakti zamanın motor sesleri böyle...

Çocukluk yaşları arsalarda top sürükleyerek geçmiş. Top oynamayı çok sevdiğinden karnesinde toplar görmek onu üzmüyormuş. Günün birinde güneş yukarı çıkıp başına geçince, geride kalmayı düşünmüş. Top ayağında değil eli ensesinde tezahürat ediyor. Müellif ve şâirleri örnek alıyor. Şiirler işliyor fakat bunların toplu olarak söylenmesinde zorluk gördüğünden bunları güfteye kaydırıyor.

Belediye takımlarının orkestra şefi. Omuzunun iki yanında takımlara destek veren gençler trom (HAYIR OLAMAZ!) trompet sevmediğim bir şey çalarlar. Hayatı su gibi şırıldar gider... Tarihin kaç olduğunu bilmediği bir zamanda: Beşiktaş'tan yurtdışında

oynayacakları bir maçta amigo olması için teklif almış. Futbolcu alınır da, amigo alınmaz mı? Simgesi KARTAL olan takım destekçilerini yerde götürmeyecek AĞAÇ görmemelerini ister mi, öyle mi? Uçakla gitmemişler. Otobüslerle gelip karşı takımın stad kapısını çalmışlar.

Hayatı o maç öncesi, anı ve sonrası olmak üzere üç kere takla atmış.

Karşı takımın renkleri de SİYAH-BEYAZ olduğundan Reis arkadaşlarını kaybederek yabancıların peşine düşmüş. Maç vakti o coşkuyla Reis Cumhur'u aramayan taraftarlar maçın sonunda da onu görmemişler. Yetim düşmüş birine göre durumu şöyle böyle olduğundan arkasını arayan çıkmaz.

Reis Cumhur maçtan sonra eli kanlı bir şekilde midesini tutarak can vermiş.

ÜNleyerek ölmemiş.

2.

Tanışlarımdan uzakta, bir yere çıktığımda kafa sallamadan yürüyordum. Selam vermeden yaşamak saat saymamak kadar rahatlatıcı. Bu iç bunalıtı bundan mıdır bilinmez sıcak nefesimle, "Çok canım sıkılıyor!" diye bağırırdım.

"Kuş vuralım istersen?"

Gelişi nereden olduğunu çözümleyemediğim bu sese tüm odayı süzerek cevap verdim.

ÜNleme sesleri!

Karşıma geçen görüntüyü gözlerim görüyor fakat beynim kabul etmiyordu, "Bayılacağım," diyerek duvara tutunmuştum.

"Yapma ya! O kadar güzel miyim? Küçüklüğümde, kız olsam erkekleri vagon yapacağım söylenirdi."

"Bayılacağım."

"NUSRET MÜNGAN!"

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Ölürken midem parçalandı. Gözlerim oyulmadı!"

SESSİZLİK.

"Bavulunda yazıyor."

Bir ruhla hoşbeş etmek kolay değildi. Bunun yanında her zaman gerçekleşmesini düşünmek uçuktu. Gerçekleşti. Mezarının yatağının altında olduğunu öğrendiğim an gözümün önüne ÖLÜM geldi. ÖLÜMü kovalayabilmek için HAYATın çizgisinden çıkmamam gerekiyordu. Her ikisine de eşit derece saygım varken iyi olan bir şeyin karşısını çok fazla sevemezdim.

Gerekli bahanelerle burada kaldığım süre boyunca onunla iyi geçinmek lâzımdı.

Günler doğanın emriyle gelip gidiyordu.

Yatağın altından doğan çitirdamalar yüzü yüzüme bakan biriyle son buldu. Midesinden akan kanları kadehlere doldurduğunu sandım. Gözlerim masaya bıraktığı şarap şişesini görünce dudaklarım aralanarak "OH!" çektim. Üstündeki tişörtlü odaklandım. Aklım gözlerime ondan başka bir görüntü kesmemesi hususunda emir veriyordu. Tişörtte KIRMIZI bir "A" bulunuyordu. Her gün, öldüğü zaman üstündeki şeyle dolaşan bir hayalet neden böyle bir şey giymişti? Bu soruyu silip toparlarsak belki de en iyi soru: Neden bugün bunu giymişti?

"Şarap getirdim," dedi.

"En sevdiğim güzellik önceden tasarlanmayan"dır" diyerek kestirip attım.

"Şu hâlde şarap seviyorsun?"

"Kanım olsa etimi keser İÇERİM!"

Şaka dahi olsa ÖLÜM içerikli cümleler kurmam HAYATIN gücüne gidiyordu.

GÜM! GÜM! DANK! GÜM! DANK!

Korkunun canından koparak gelmiş dehşetengiz gürültüler duyuyordum. Bunların nereden geldiğini ve kimler tarafından çıkarıldığını sordum.

Bunun cevabı kıpırtısız duran ve maç izleyen hayaletin dudağından düştü:

"YATAKALTI CANAVARLARI."

Buz kalıbına döndüm. Kadehdeki şarap insan kanı olsaydı bir vampire hediye edebilirdim. Bundan sonra HİÇBİR ŞEYE şaşırmazdım.

"Olasılıkla destekledikleri takım kaybetmiş ve odalarındaki misafirleri yemeye çalışıyorlardır," diyerek devam ettirdi. "Misafirler de onlara GURABİYE bulmak için pazara doğru yola çıkmışlardır."

"GURABİYE Mİ?"

"G'nin sırrını Beşiktaş maçı kaybetmezse anlatacağım."

"Aksi?"

"SENİ YERİM!"

O gece ve ayın onlarca kez yer değiştirdiği gecelerde de yenmedim.

3.

Odaya yerleştiğim ilk günün kırıntılarında apart otelin bodrumuna inmeyi düşünüyordum. Bu maceranın tetikleyici unsuru mahzende şarap bulma umuduydu. Kanıma giren ve beynimi işgal eden SIKINTIydı. Konumum başka olsaydı kahvehane kiraathane oyunları oynayabileceğim farklı zevkte insanlar bulabilirdim. Ölüm döşeğinde melek kanatları görmeyi düşleyen, bekleyen insanlardan olamazdım. Derdi, sıkıntıyı duvara çalmalı ve odağımı hareket olarak belirlemeliydim. Durmak, beklemenin üstü

kapalı hâliydi ve dünya bile kıyameti beklemiyor, dönüyordu.

Mahzene indiğimde, karanlıkta uğultulu olarak konuşan arkası dönük insanlar gördüm. Yuvarlak gözlüklerimi gömlek cebimden çıkartarak gözüme indirdim. Kimselerin yüzünü bilmediğim bu yerde kimselerin de benim yüzümü bilmesi gerekmezdi.

Tam ortada tek kişi dikiliyordu. Çevresindekiler ondan daha kısa boylu olduklarından gölgeleri onun yanlarına düşüyordu. Onu hedef olarak gösteriyorlardı. Göğsünü tetikte bekleyen bir kedinin bedeniymiş gibi dikleştirdi. Bir şeyler açıklayacağı kesin, tabii.

“Her birimiz buraya dikilen binanın öncesinde buradaki stadyumda ölen insanlarız kişileriz. Birimiz ezildi (fiilen). Birimiz onlarca metre yükseklikten düştü. Birimiz bıçaklandı. Ülkemizden uzakta öldük. Ayaklarımıza çivi çakılmış da tutsakmış gibi yaşamaktan sıkıldık. Binanın kütüphanesinden kitap okuyarak beyin kaslarımızı çalışır kıldık. O yazılı şeylerden bir şeyler öğrendik, kullanmaya korkuyor muyuz?”

“HAYIR!” diye kükredi kalabalık. Veryasın çekenler azınlıktı.

Eğildi. Eliyle bir kitabı avuçladı. Gökten indirilmişçesine yukarı kaldırdı.

“Bu sayfaların içinde sizden ve benden çok da farklı olmayan kurmaca bir karakter var. Ölüler olarak dünyada olduğumuza göre bu kurmacalık tartışılır. Varlık özel günlerde korkunç eylemler gerçekleştiriyor. ONUN gibi olarak biraz EĞLENELİM! Bizi buraya hapseden şey futbol fakat bizi birleştiren güç de bu. Yukarıya çıkalım ve MİSAFİRLerimizle beraber tuttuğumuz takımı destekleyelim. Takımımız kaybederse o şiddetle onların bacaklarını ÇİÇNEVELİM!”

Vahşilik kelimesini yeni boyutlara taşıyan lider sözlerini bitirirken hepsi KURABİYE yemekteydiler.

Saniyeler içinde gözlüğümde görüntüden kayboldular.

Zemini yoklayıp klişe gizli geçitlerden birini deşifre ettim. Çıkışı gözüküyordu. Yürümeliydim.

Güneşi hissettiğimde dışarıya çıkmış olduğumu anladım. Gözlüklerimden seken ışın demetleri çevreye saçılıyordu. Şen şakrak üç görüntü. Geçit pazara açılıyordu, satıcılar karizmamdan etkilenip bana dönmüşlerdi ve EN ÖNEMLİSİ çokça tezgâhta kurabiye satılıyordu.

Cebimdeki paranın yarısından fazlasıyla bunları satın aldım. Pazarcılar şırıl şırıl akan para selinde boğulmuşlardı. Geçitten otele vardım. Kapıları usulca tıkırdattım. Emrivaki yapmak yaşamlarından önemsizdi. Kurabiye paketlerini kucaklarına atıp, “MİSAFİRLERİNİZ İÇİN!” diye ekledim.

Reis Cumhur’u farklı kılan büyüünün etkisini düşünüyordum. Pazar kurabiyelerini avuçluyup yerken öte taraftan CANLI bir hayvan ısırabiliyordu. Yatakalı Canavarları kurabiyeye almış ve bağımlı olmuşlardı. Bu bağımlılık durumu Cumhur’da sınırdışı oluyordu. Beşiktaş insanı kanserden öldürecek durumdayken nasıl oluyordu da maçları eksiksiz kazanıyordu? ÇArşı amblemlili tişörtünü görmeden evvel onun olduğu rü-yalar görmüyordum. Sonraları rüyalarım siyah ve beyaz olurken rüyamın puslu simgeleri ÇArşı ve kurabiyeydi. Adamın Türkiye’de doğduğu burada öldüğü temellerine kafa patlattım. Bir gece düşümde Beşiktaş çarşısında bir kurabiye dükkânı olduğunu hatırladım.

Gün açınca ilk işim: UÇMAKTI.

UÇTUM!

4.

Saymadığım yıllar sonra oraya tekrar uğradığımda binanın yıkılarak konumuna stadyum yapıldığını gördüm. Çarşıdan alınmış ÇArşı kurabiyesini ona ikram ettiğimde, “En sevdiğim güzellik önceden tasarlanmamıştır,” demişti. KENDİ SİLAHIMLA VURULMUŞTUM.

ANALOG

nusret mungan trompetleri sevmez köprülere bayılır
amatör fotoğrafçılık hünerlerini ve led lambalarını alır
uzun yürüyüşler, yuvarlak gözlükler daha yuvarlak gözlükler
soluklanır da soluklanır ülkesinde
vergiler alır ülkesinde güzel vergiler pembe
analog olan her şeye savaş açmıştır torunu da dahil
bir ülke dolusu bir avuç adam onun yanında yürür de yürür

yerlerdeki taşlar beyaz mor yeşildir
girişteki bilekliklerinizi takınız lütfen
on sekiz yaşının altındaki herkes elbet bir gün ölür
bu alandaki ve şu alandaki sigara yasaklarına
katlansa da pasaklı insanı sevmez nusret mungan
pasaklandıkça efkarlanır ve içer
şarapları sever güzel şarapları ülkenin en güzel şaraplarını
bazı geceleri şişelerin dibine vurur da vurur

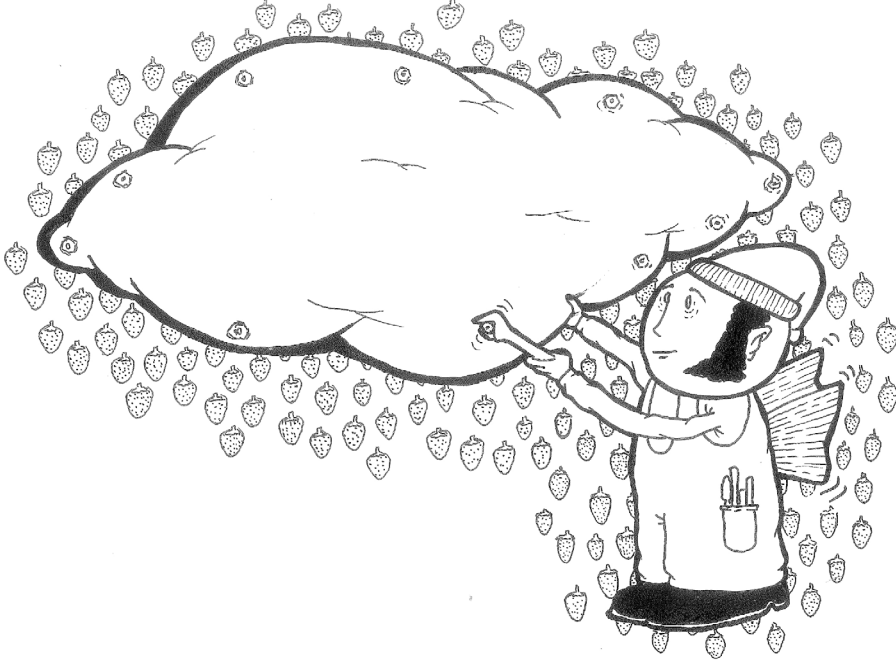
din kurmak isteğiyle hançerler getirtir kırılır
kudurmak isteğiyle yavru köpekler getirir hepsi yenir
ateşler yaktırmak ister güzel uyumak ister güzel uyku
torunu uyusun diye zürafaları ateşe verir de verir

yıldızlardan anlayan adamlar ile merceklerden anlayan adamlar
geceleri komplolar kurarlar hakkında gıyabında
gıyab gıyab intikam yeminleri ederler sohbet odalarında
birleşmiş milletler birleşememiştir birleştiremez nusret mungan
bazı günler sırf bu yüzden devrilir de devrilir

sonra gemiler gelir büyük gemiler transatlantik
katlarıyla ışıklarıyla denizdeki gemideki havuzdaki sularıyla
turistler gelir onu görmeye torununu göstermez
ne turistler istedi torununu vermez de vermez

kuşlar için milli parklar açar vahşi hayvanlara kapatır
öğrenci bileti ucuz olur yaşlı indirimini yapmaz
plastik poşetleri yasaklar kese kağıtlarına not alır
telefon numaralarını yazar başlarında alan kodu olmaksızın
ve bir gece uykusundayken nusret mungan ansızın
kalp krizinden veya şekerden ölmez de ölmez

Çapulcu Sandalları ve Kalp Ağacı

1

Bir gece kalp krizinden ya da şekerden ansızın ölmeyeceğime ikna olmuş görünüyor Efil. Bunun da ötesi, uykunun kudreti benim çabalarımından da öteye geçiyor. Ben esnerken ağzımdan düşüyor tatlı mı tatlı torunum. Sonra yatakta yatan kızın yerini alıyor. Orada saatlerdir uyuyor oluyor. Zürafasız bir gecenin öyküleri hayatımın tamamıyla karşılaştırıldığında bile uzun kalıyor. Yoklanan pencereler, sıvazlanan sakallar ve kulak tıkanan çitlemeler. En sonunda kendimi bırakıyorum koltuktan yukarılara. Odanın kapısına yöneldiğim sırada kaçınılmaz olan gerçekleşiyor. Öykü nerede başlayacak diye bekleyen ben; her türlü kâbusa, şeytana ve beyaz leblebiye hazırlıklı bir biçimde dönüyorum torunuma.

Gözleri yarı açık bana bakıyor. Küçük yumruğunu sıkıp geriniyor. Kemiklerinin çıtırdığını duyuyorum. O da duyuyor. Bir an irkiliyor. Alışacağını düşünüyor olmalı ki tekrar bana dönüp sırasını savmak için pek aceleci davranıyor.

"Kabus gördüm dede," diyor.

"Gece zürafasız ve parçalı cüceli," diyorum gökyüzünde bulutları inşaa etmekte olan kanatlı cüceleri göstererek. Yattığı yerden gökyüzünü göremeyen torunum yüzünü buruşturuyor. Cücelerin çekiç seslerini elini savurarak uzaklaştırıyor.

"Öyle değil, bu yeniydi," diyor.

"Her kâbus yenidir," diye geçiştiriyorum.

"Hayır!" diye haykırıyor kız. "Dinle bi' dakika."

Gülüyorum. Özür dileyip, hükümdarların dinlememeye alışık olduklarını anlatmaya çalışıyorum. Sözümlü kesiyor.

"Rüyamda... Kâbusumda! Kâbusumda şey vardı." Duraksıyor. Yüzünde bu genç ve güçlü kızda görmeye alışık olmadığım bir şaşkınlık sezinliyorum. İncecik kaşlarının arasındaki toplam üç kırışık, altındaki gözlerin odaklandığı noktayla ilgili bir şey söylemiyor. Dikkatimi o noktaya verince uçuşan birkaç çaydanlıktan başka bir şey görmüyorum.

"Unuttum," diye başını önüne eğiyor. Gülümseyorum. "Senin yüzünden!" diye bağırıyor. "İnsana derdini bile yaşatmıyorsun ya, ne biçim adamsın!"

Arkasını dönüyor. Gidip öpüyorum. Tepki vermiyor.

Odanın kapısında beni saray erkanım ve ülke popülasyonum bekliyor.

Başdanışmanım ve aşçım başı önüne eğik başlıyor söze:

"Dünya tarihi cin politikalarla ve diplomasiyle doludur efendim. Ülke gidişatı açısından

önemli olan şey...”

Neyse ki sıkılan tek ben olmuyorum. Soyтары, aşçımın sözünü kaynar suyla kesiyor.

“Efîl’i istemeye geliyorlaaaar!” diye bağıyor.

Soytarının eğlenirken saçtığı kaynar tükürükler başımdan aşağı boşanıyor. Ölümün bu kaotik süzgecinden geçmeye hangi cengâver heves etmiş merak ediyorum. Gözlerimin önünden bir et parçasından bugünlere gelen torunumun her günü geçiyor. Küçük elbiseleri, küçük elbiselerinin küçük taşları, küçük elbiselerinin küçük kurdeleleri, küçük ellerine geçirdiği eldivenler, küçük kâkülleri, küçük bir şeyleri... ‘Bu ne zaman böyle büyüdü’ye sığınacak oluyorum. Sığınaklara ihtiyaç duymayalı çok oluyor.

“Kim!?”

Sanırım kükremini ağaçlar bile duyuyor ki yapraklarından çekirgeler kaçıyor.

“Takunya Ülkesi’nin Kalpsiz Kralı efendim. Oğlu Kalpsiz Prens’e bir hayat arkadaşı, bir eş arıyormuş,” diye araya giriyor Aşçı.

“Azgın deyyus benim küçücük torunuma mı göz dikmiş?” diye diretiyorum.

“Onun oğlu da küçük. Kabul ederseniz eğitimlerini, gelişimlerini birlikte tamamlamalarını istiyorlar. Böylece iki ülke arasında büyük bir dostluk kurulabilir.”

“Şimdi bana tüm ordularımı toplayıp Takunya’yı yerlebir etmemem için bir sebep söyleyin!” Gün geçmiyor ki öfke nöbetlerime bir yenisini eklemesin bu yazarlar. Onlar ki dördüncü duvardan bhaberler!

“Ordularınız yok?” diye bir soru cümlesi geliyor soytarıdan. Bir tokat patlatıyorum. Bu konuyla ilgili daha fazla söyleyeceğim bir şey yok. Ülkemin tüm çitlenmiş çekirdeklerini kapatır, sınırlarımdan içeriye bir damat bile sokmam. Bu kızı ne turistler istedi de kendilerini çitledik. Peki ya bir Prens? Soylu bir Prens? Kalpsiz bir Prens?

Kendimi hızla odama kapatıyorum. Banyomdaki taşlardan birini kaldırıyorum. Altında bu ülkenin kuruluşunda en büyük dayanağım olan radyom duruyor. O radyo ile ben tüm dünyada olan bitene hâkim olabildim. O radyodan ne böcekler geçti, ne trenler, çavuşlar. Almanlar da geçti, İngiliz yabanileri de. Bana tüm kararlarımda yardımcı oldu. Hep hoşgörülü olmayı, soykırım yapmamayı öğütledi. Cüceler, Munganya’nın tepesine bulut yapmayacaklarını, ekinlerimizin kavrulacağını söylediklerinde bu radyoya danıştım. Bana kimsenin suçlu olmadığını, onları çilek tarlalarım götürmemi söyledi.

Şimdi de odanın ortasında, karanlıkta oturuyor. Zürafaların yokluğunda, yıllardır yüzüne bakmadığım Ay’ı tozlu kraterlerinden söküp getiriyor-

um odama. Bir elimde cımbızımla ayı tuttuğum halde yaklaşıyorum radyoma, açıveriyorum.

Sadece cızırtı var. Sadece parazit var. Bu ne demek bilmiyorum. Yıllar sonra anlamamanın öfkesini yaşıyorum.

Ben düşüncelere düşünce, bir şans vereceğimi bildiğim geliyor aklıma. Kendi halkının gözyaşlarını toplayıp güzellik banyosu yapan bir Kraliçe’nin oğlunu dize getirebilsem, belki de her şeyi yoluna koyabilirim diyorum.

2.

“Eee Sayın Mungan, kızınızı görmeyecek miyiz?” diyor Kalpsiz Kral.

Bugünkü öfke krizlerimi, ağzımı kilitlemesini emrettiğim tükürük böcekleri sayesinde geçiştiriyorum. Elimi sallayıp seyisime kızımı getirmesini işaret ediyorum. Kapı açılıyor, bir güneş vurma da duvar lambalarının eşliğinde odaya küçük adımlar atılıyor. Büyük gürültüler çıkıyor. Birkaç çitleme sesi dışında tek bir tıkırtı yok. Kızım iki adım sonra duruyor. Gözleri Kral’a bakıyor. Korkuyla açılıyor. Prens’e bakıyor. Çığlık atmaya başlıyor.

İki Kalpsiz de yerinden fırlıyor. Yüzlerinde Kalpsizlere has memnuniyet ifadesini görüyorum. Şimdi onları ciddiye alma zamanı değil. Gidip torunuma sarılıyorum. Gözlerini sıkı sıkı örtüyor omzumdaki göz kapakları.

“Dede, bu adamlardı işte,” diye hıçkırıyor.

“Hangi adamlar Efîl?” diye soruyorum. Elim bütün başını kaplasa da sıcak bir yaz günü, ufak bir esintiye tutulmuş hissiyle rahatlıyor.

“Bu adamlar işte, onlardı kâbusumdakiler,” diyor.

Prens kahkahayla karışık konuşuyor.

“Baba! Beni rüyasında görmüş gelinim,” babası oğlunun mide bulantısı sebebi görüşünü paylaşıp gülüyor.

“Nasıl gördün gelin, söyle bakayım,” diye dahil oluyor konuşmaya.

“Ne gelini ya? Ne oluyor?” diye afallıyor Efîl.

“Yok bir şey kızım, saçmalıyor amcan,” diyorum. Sonra Kalpsiz’e gerçek bakışımı atıyorum. Aramızdaki tüm havayı sıfırın altına kadar indiriyor bakışım, oda buz kırıklarıyla doluyor. Ayağı kayan Prens, yerine düşüyor. Kral ise bunlara hazırlıklı.

“Oo, bilmiyor musun? Oğlumla evleneceksin, üçer üçer çocuklarınız olacak, dünyaya hükmedeceğiz!” diyor.

Efîl korkuyla dolu da olsa olgun, vakur, “ben evlenmem bu adamlarla! Baba bunlar rüyamda ağaç

kesiyorlardı,” diyor. Gözleri doluyor.

Prens’in ve babasının birkaç küçük itirazına rağmen. Torunum konuştukça korku içinde susup birbirlerine bakıyorlar. Duyduğum masallar geçiyor aklımdan. Efil’in okuduğu kitapları düşünüyorum. İç sesinin çitlemelerine kulak veriyorum. Aşçı’nın şaşkınlığını paylaşıyorum.

3.

Zihinlerde yaşayan Çapulcular sandallarını temizlemeye ara vermişlerdi. Ortak Bilinç, bir yerlerde kendilerine karşı bir tehdit olduğunu hissettiriyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını anlamak için, parkta bir araya geldiler. Yüzbinyıl Dansı’na başladılar. Yüzbinyıl Dansı, insanoğlunun binlerce yıldır oluşturduğu bilginin bir araya gelip bir noktada toplanmasını sağlıyordu. Böylece tüm Çapulcular, kendilerini Nusret Mungan’ın zihnine aktardılar.

Nusret Mungan, torunundan korkunç bir hikâye dinlemektedir; ancak olayları anlayamıyordu. Odada çapulcuların bir numaralı düşmanı, Kalpsiz Kral ve oğlu Prens de vardı. Neler olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Kalpsiz Kral, sandalları kullanmak için Efil Mungan’a sahip olacaktı. Böylece en büyük amacı olan Kalp Ağacı’nı kesebilecekti.

Efil dedesine rüyasını anlatmaktaydı.

Efil dedesine gerçekleri anlatmaktaydı.

Dedesi bildiklerini hatırlamakta zorlanıyordu.

Çapulcular görevini yapmalıydı.

Böylece Yüzbinyıl Dansı mühürlendi. Çapulcular kendilerini Nusret Mungan’ın zihnine kilitlediler. Bu sayede onlar işlerini bitirene kadar ne bir fikir içeri girebilecek ne bir fikir dışarı çıkabilecekti.

Amaçları belliydi: Mungan’a gerçekleri hatırlatmak. Mungan’ın hafızasını bulmaları uzun sürmedi. Parkın üzerinde bir tül olarak uçuşuyordu. Çapulcular ağlarını attılar. Tülü kapıverdiler. Ona yoldaş oldular. Sandallarına göturdüler. Ekmek, peynir ve karpuz verdiler.

Zihnin kanallarında süzülgen yolculuklar yaptılar. Ona Kral hakkında bildiklerini, duyduklarını hatırlattılar.

Hikâye Kalpsiz Kral’ın bir gece ansızın kalbinden mahrum uyanmasıyla başlıyordu. Kral, kalp atışlarını duymuyordu, hissetmiyordu. Buna korkamıyor, üzülmiyordu, çünkü ritmi hiç değişmiyordu. Tek bildiği öfkeydi. Ne doktorlar geldi geçti. Hepsi de Kral’ın sofrasındaki kalp kebabına katık oldu. Kimse çözümü bulamadı. Kral, her çözümsüz gün için bir kalp kopartıp yedi. Hiçbir şey değişmedi. Sonunda, uzak diyarlardan, okyanus ötesinden bir derviş geldi.

“Bu vak’alar insanlığın varoluşundan beri felâket olmuştur. Bakın, ben tüm kartallar kadar iyi bilirim dünyayı. Tüm kaplumbağalar kadar yaşlıyım ve tüm bulutlar benim üstümde gezer. Benim sözlerime güvenin.”

Böylece Derviş, yıllarca Kalpsiz Saray’da yedi, içti, beslendi. Bunun karşılığında her gün, her gece Kral’ı nefret dolu masallarla uyuttu. Tek bir bilgi bile vermeden, yalanlarla, küfürlerle, düşmanlıklarla doldurdu. En sonunda bir gün, çekip gitmeden tam on üç dakika önce şunu söyledi:

“Zihinlerde yaşayan çapulcular vardır. Zihnin kanallarında ancak onların sandallarıyla seyahat edebilirsiniz. Tüm bilinçler onların korumasındadır. Ortak Bilinç denen ülkeyi, biz yaşayanların zihninden tek bir nehir ayırır. Ona Çubuklar denir. Bu nehirde de yalnızca Çapulcular geçebilir. Ortak Bilincin tam odağında, büyük Göldenizin orta yerinde, varoluşun en yaşlı ağacı dikilir. Bu ağaç, Kalp Ağacı’dır. Tüm yaşayanların kalpleri orada sallanır. Ne zaman bir Çapulcu kayığından düşse, Ortak Bilinç, koruyucuları hayatta kalsın diye bir rüzgârı zamanı geriye sarar. Oldu sandığınız ama olmayan şeyler böyle olur. Bu rüzgârlar Kalp Ağacı’ndan bir kalbi, yere zamansızın düşürür. Zamansız düşen kalp, atmaya devam eder. Ama artık bilinçle bağlantısını kesmiştir. Bu yüzden de o kalbin sahibi ve soyu, Kalpsiz olur. Bu talihsizlere Kalpsiz derken, kendilerine Koruyucu der o sandalcılar. Oysa onlara bu yüzden Çapulcu denir. İnsanların kalplerini yağmalayarak hayatta kalırlar.”

Derviş’in söyledikleri –nihayet- bir noktaya kadar bütünüyle doğruydı. Yine de giderayak yapacağını yapmış, Kral’ı yanıltmıştı. Çapulcular sandallarından asla düşmezdi. Rüzgârların sebebi, kalbin sahibinin, kalbinin bitmek bilmez bir öfkeyle atmasına yol açmasıydı. Böylece daha fazla dayanamayan Ortak Bilinç, kalbi düşürürdü. Çapulcularsa, o kalpleri zarar görmesinler diye toplayıp, Yüzbinyıl Dansıyla kişilerin bilinçlerine giderek oraya mühürlendi. Bu yüzden adları yağmacı değil, Çapulcu’du. Çünkü hiçbir şeye sahip değillerdi, yalnızca herkesi bilince bağlı tutmaya, korumaya çalışıyorlardı.

Derviş sözlerine şöyle devam etti:

“Sizin bu hâle gelmenize sebep olan Çapulcular’dan intikam almak isteyeceksiniz; ama sabırlı olun. Çapulcular ancak Bilinçle bağlantı koptuğunda ya da kendilerine bir tehdit hissettiklerinde ortaya çıkarlar. Dünyada bilinçle bağlantıyı koparabilecek tek bir güç vardır; çitlenmek. Çitlenmişlikle çok ykından ilgili birini bulursanız, o dünyaya gider, Kalp Ağacı’nı yerle bir edip bu eşitsizliği bozabilirsiniz.”

O günden beri, Kalpsiz Kral ve oğlu Prens, Çapulcuları ve Kalp Ağacı’nı yok etmek için her türlü

bilgiye ulaşmaya çalıştılar. Bunun için, halkını zorla çitlettirdiler, ülkelerine çitleyen ağaçlar diktiler, işkencelerle halkı öfkelerendirip kalplerini düşürmeye çalıştılar; ancak hiçbirinde başarılı olamadılar.

Çapulcular, Mungan'ın hafızasını, bu bilgiler arasında gezdirdikten sonra, parka geri getirdiler. Çünkü onların tek gücü, zaten bilinenleri hatırlatmaktı. Daha fazlasını yapamazlardı. Böylece hafıza tülüne üflediler. Tül tekrar Mungan'ın zihninde uçmaya başladı. Çapulcularsa mühürlerini kırıp Ortak Bilinç'e geri döndüler.

4.

"Sonra, bu çocuk beni kucağına alıyor," diye Prens'i gösterdi benim küçük tül perdem. "Cüceler bana buluttan yol yapmışlar, onunla gökyüzüne çıkıyoruz. Önce çok mutlu oluyorum. Sonra beni öpüyor ve çok acı çekiyorum. Kalbim sıkışıyor. Kendimi bir anda bir kayıkta buluyorum. Hiç bilmediğim kocaman bir nehirdeyim. Nehirde gidiyoruz, gidiyoruz bir adaya iniyoruz. Adada böyle, kocaman ağaç var. Bizim ormandakilerin hepsi kadar falan. Her dalında da..."

"Kalpler var?" diye soruyorum. Efil anlattıkça, aklımda okuduğum tüm kitaplar, dinlediğim tüm hikâyeler canlanıyor. Bunları bildiğimi hissediyorum. Bir şey bana bunları hatırlatıyor ve benim akıllı bıdık torunum da bunlara önyak oluyor. Hanemin geleceğinden şüphelenmiyorum. Bu genç hanım, her şeye kâdir.

"Evet! Diyor. Herkesin kalbi var o ağaçta. O ağacın dallarında duygular var, kalplerin ucundan kan yerine gözyaşları akıyor. Her tarafa yayılmış kökünde küçük küçük şehirler, mutlu insanlar var. Birbirlerine sarılan, birbirlerini seven kadınlarla adamlar var. Gördüğüm en yeşil sevimlilik var. Ben renk körü müyüm bilmiyorum ama ben o kalpleri yeşil görüyordum."

Kızıma sarılacak oluyorum, tüm gücüyle itiyor beni.

"Sonra bi' anda bu herif oluyorum," Prens'i gösteriyor. "Tüm kalpleri kırmızı görüyorum, akan gözyaşlarını kan olarak görüyorum. Her tarafa yayılmış kök, pis, böcekli sarmaşık oluyor. Şehirler duman, mutlu insanlar şeytan kostümü giymiş benimle dalga geçen şeyler. Birbirlerine sarılanları görüyorum. Yanımdaki kendime bakıyorum, sarılmak gelmiyor içimden, çatlayacak gibi oluyorum. Gördüğüm en kırmızı vahşet oluyor karşımda. Sonra elimde bir anda testere oluyor. Tüm gücümle kesiyorum ağacı. Çıgıllıklar, gözyaşları, yardım çağırışları. Hepsi çok hoşuma gidiyor o an. Sonra hemen kendim oluyorum. Kalbim sıkışıyor, sıkışıyor, korkuyorum. Sonra bir anda duruveriyor kalbim, düşüyor ağaçtan."

Gözlerinden artık yaşlar boşanıyor. Hıçkırıyor ve bağırmaya başlıyor. Ben de aynı hisleri paylaşıyorum. Ayağa kalkıp arkamı dönüyorum. Küçük sarayımda büyüdüğümü hissediyorum. Erkanım sekiz kişi de olsa kalplerimizle birlikte güçlü hissediyorum kendimi.

"Uyanıyorum sonra," dediğini duyuyorum kızımı.

"Seysis! Kapıları kilitle!"

Kalpsiz Kral ve Prens, artık oturdukları yere iyice sınıyorlar. Birbirlerine bakıyorlar.

"Bir sözünüz var mı?" diyor pencereleri açıp cücelere bakarken, büyük bir bulut üzerinde uğraşıyorlar. Yeterli ruh toplayamadıkları için tamamlayamadıklarını düşünüyor. Bulutların iyi bir amaç uğruna ölenlerin ruhlarından yapıldığı geliyor aklıma.

"Onlar kalbimi çaldılar," diye mırıldanıyor Kral.

Gerçekleri anlatmak için vakit çok erken geliyor. Bu vakitte dünya iki kalpsizden çok, bir büyük buluta ihtiyaç duyuyor. Onlar da zaten bu hallerindense, bulutların yapıldığı maddeye dönüşürlerse, daha faydalı olurlar.

5.

Ortak Bilinç, ağacına hâlâ tüm gücüyle su veriyordu. Sandallar, zihnin karmaşık nehirlerinde dolanıyor. Yolunu unutanlar, elele tutuşurlarsa biliyorlar ki hatırlayacaklar. Elele tutuşurlarsa bir çiçek daha kapatacak kalbin gözyaşına bulanmış toprak parçasını.

Sayı: 2
3tl